

ἡμετέραν πόλιν δεινῶς συνταράξαντα σεισμὸν τῆς 28 ἰουνίου.

Ἡ μετάστασις ἄρα τοῦ σεισμικοῦ φαινομένου φαίνεται ἀκολουθήσασα ὠρισμένῃν ἀπὸ τοῦ ΝΔ πρὸς τὸ ΒΑ διεύθυνσιν, ἥτις σχεδὸν ταυτίζεται μετὰ τῆς τῶν ἐν τῇ ἡμετέρα πόλει καὶ περὶ αὐτὴν γενομένων σεισμικῶν δονήσεων διευθύνσεως, ἥτις, ὡς καὶ χθὲς ἐσημειώσαμεν, ἐξ αὐτοψίας διὰ τῆς ἐπιτοπίου μελέτης τῶν παθόντων οἰκοδομημάτων, ὡς καὶ τῶν σχηματισθεῖσιν ὀρωγμῶν τοῦ ἐδάφους βεβαιωθέντες, ἦτο σχεδὸν ἀπὸ τοῦ ΒΑ πρὸς τὸ ΝΔ (*).

Δὲν πρόκειται ἄρα κατὰ ταῦτα μόνον περὶ ἀπλῆς ἀναλογίας τοῦ ἡμετέρου σειμοῦ πρὸς τοὺς ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ εἶδος ὡς καὶ κατὰ τὴν φύσιν τῶν σεισμῶν τούτων, ἀλλὰ καὶ περὶ ὁλοσχεροῦς καὶ ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἐνδεικνυομένης ταυτοτητος τοῦ σειμοῦ τῆς ἡμετέρας πόλεως μετὰ τῶν σεισμῶν Ζακύνθου καὶ Δοκιδοῦς.

Ἐν Παντελίῳ, τῇ 8]29 Ἰουλίου 1894.

Πρόθυμος.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΑΜΑΚΗΣ.

J U I N .

Les prés ont une odeur d'herbe verte et mouillée.
Un frais soleil pénètre en l'épaisseur des bois ;
Toute chose étincelle, et la jeune feuillée
Et les nids palpitants s'éveillent à la fois.

Les eours d'eau diligents aux pentes des colines
Ruissent clairs et gais, sur la mousse et le thym ;
Ils chantent au milieu des buissons d'aubépines
Avec le vent rieur et l'oiseau du matin.

Les gazons sont tout pleins de voix harmonieuses,
L'aube fait un tapis de perles aux sentiers,
Et l'abeille, quittant les prochaines yeuses,
Suspend son aile d'or aux pâles églantiers.

Sous les saules ployants la vache lente et belle
Paît dans l'herbe abondante au bord des tièdes eaux ;
Le joug n'a pas encore courbé son cou rebelle,
Une rose vapeur emplit ses blonds neseaux.

Et par delà le fleuve aux deux rives fleuries
Qui vers l'horizon bleu coule à travers les prés,
Le taureau mugissant, roi fougueux des prairies,
Hume l'air qui l'enivre, et bat ses flancs pourprés.

LECONTE DE LISLE.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

**Βίος Ἀγίου Νικολάου τοῦ Νέου καὶ ἡ
Βουνένη τῆς Θεσσαλίας.***

Ἐξήγειρε τοὺς Ἀβάρους καὶ ἐκόρητευσαν τὰ μέρη τῆς Δύσεως κτλ. πρβλ. καὶ βίον ἀγ. Ἀθανασίου.— «Ἐστῶντας δὲ καὶ νά κουρσευθῆ τὸ κάστρον, ἡ Νέα Πάτρα» (Υπάτη).— «Ὅσον τιτὰ λάφυρον, ἤγρον ζωρταρὸν κήρσευμα», πρβλ. καὶ Χρονικὸν τοῦ Μωρέως πολλαχού.

4) Ἡ λέξις ἐνομοῦ ἀντὶ ὁμοῦ. πρβλ. Χρονικὸν τοῦ Μωρέως: «καὶ εἶχαν μετ' αὐτοὺς ἐνομοῦ» (στίχ. 5943). Περὶ δὲ τοῦ ν περιπτῶς κειμένου πολλαχοῦ πρβλ. τὰ ἐξῆς χωρία: «τὸν ἐμήρυσεν καὶ ἤλθεν εἰς τὸ παλάτιον» κτλ. πρβλ. καὶ Χρον. Μωρέως (στίχ. 6671—2):

Ἐκείνη γὰρ ἡ ἀρχόντισσα ἔπνεκε μετὸν Κόντην. Ἰὶὸν ἐξαιετονον παιδὶν ἄξιος καθάλαρις.

Καὶ Πτωχοπρόδρομον (Β'. 209—210).

Ὡς νά χροῖσταν τὸ μουστάκι μου ν' ἀγκώβην ἡ κοιλιὰ μου.

Καὶ Δημ. Ζην. Βατρ. 43. Λάμπρου Rom. 256, Ἐναν καιρὸν ὁ ποντικὸς εὐρέθην ἰδρωμένος τὸν λόγον τις τὸν πρωτινὸν νά τὸν παρασακεύσῃν.

καὶ 5) Ἡ χρῆσις τῶν ἀρχαίων μορίων οὐν, γοῦν γάρ, πῶποτε (καὶ ἀπὸς πόθιτις), ἡ χρῆσις τοῦ ἀναφορικοῦ ἐπιρρήματος ὅπου ἀντὶ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας ὁποῖος, ὅστις, αἱ φράσεις λέγωντάς του, λέγει του, ἡ χρῆσις ἐν γένει ἀρχαίων καὶ χυδαίων λέξεων καὶ ἡ σύνταξις τῆς ἀρχαίας ἀναμιξ μετὰ τῆς χυδαίας διαλέκτου, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἀφίνουσιν, ὅτι ὁ ἀνά χειρας ἡμῶν βίος ἐστὶν ἔργον τῶν τελευταίων χρόνων τοῦ βυζαντινοῦ ἢ τῶν πρώτων τῆς μετ' αὐτὸν ἐποχῆς.

Τέλος, δὲ σημειοῦμεθα ὅτι τροπᾶριὸν τι τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἀγίου μνημονεῖον τῆς θεσσαλικῆς πόλεως Τυρνάβου αἶρει πᾶσιν ἀμφιβολίαν. ὅτι ὁ ἀνά χειρας ἡμῶν βίος καὶ ἡ ἀκολουθία τοῦ ἀγίου εἶναι ἔργον τῆς μετὰ τὸν βυζαντινισμὸν ἐποχῆς. Γνωστὸν τυγχάνει, ὅτι ἡ πόλις Τύρνάβου ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Τουρχᾶν μπέτη, κτίσαντος καὶ τὴν ἐν τινι τουρκικῷ τεμένει ἐν Τυρνάβῳ σφζυμένῃν βιογραφίαν τοῦ εἰρημένου στρατηγοῦ τὸν ναὸν τοῦ ἀγίου Νικολάου, τοῦ Τουρχᾶν ἐπιλεγομένου, καὶ τὸν φερώνυμον ὀθωμανικὸν τέμενος¹. Τοῦτο, κατὰ τὸν Ν. Γεωργιάδην², ὁ ἐν Τυρνάβῳ ἐπιζῶν κατὰ τὸ 1842 γέρον Χατζῆ Ὀγλοῦ διηγεῖται εἰς τὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπὶ διμηνίαν διαμείναντα αὐτόθι Falmerayer, ὅτι ὁ Τουρχᾶν—θέης ἰδρύσατο τότε φερώνυμον ὀθωμανικὸν τέμενος καὶ τὸν ναὸν τοῦ ἀγίου Νικολάου, ἔπειτα δὲ διέταξε καὶ τὸν συνοικισμὸν τῆς πόλεως καδὲν εἶναι γνωστὴ ἡμῖν τοιαύτη τις ἐνέργεια τῶν Θεσσαλῶν.

(*) Σημ. Ἐκ παραδρομῆς πάντως ἀνεγράφη ἐν τῇ ἡμετέρῃ τῆς χθὲς διατριβῇ ἡ διεύθυνσις τῶν σεισμικῶν δονήσεων ἀπὸ Β. πρὸς Ν., ὡς ἐπίσης καὶ ἡ χρονολογία τοῦ σειμοῦ τῆς Χίους 1880 ἀντὶ 1881.

¹) Ἴδε ἀριθ. 34, σελ. 663—664.

²) Κ. Κούμα, τόμ. Ζ' σ. 391.

³) Ν. Γεωργιάδου, Θεσσαλία, σ. 252. ἔκδ. α.